

Volání z Prastvoření 2013–2017

10. Nevěřte svým myšlenkám

IMANUEL promluvil tato slova:

„Kruh Světla svírá nyní Zemi. Pevně uzavírá se silný obal kolem zeměkoule, aby temnoty nemohly uniknout. Stále silnějším stává se tlak, který všechno zlo mocně stlačuje, takže se musí uzavřít kruh za kruhem veškerého dění, aby se tak spojil konec se začátkem. Světelná kopí a světelné šípky sviští, blýskají se světelné meče a Luciferovi trabanté jsou zle tísněni až ku zničení. *Svaté vítězství Světla zde na Zemi!* Taková je všemocná vůle Boží. Všude nechť zavládne Světlo, i ve všech omylech lidstva, jež má nyní Pravdu poznati.“

Takto čtete ještě dnes ve Slově IMANUELOVĚ (Přednáška „Krása národů“, Poselství 1941)

Avšak pro Vás k tomu zakotvil ve stejné pojmenované přednášce z Doznívání k Poselství Grálu 1934 také ještě slova:

„Raduj se, malý zástupe, jenž si vyvolen k tomu, abys směl spolupůsobit na tomto nezměrně velikém díle v síle Nejvyššího! Vaše doba započne mnohem rychleji, než si dnes myslíte; přijde jednou neočekávaně, přes noc! Vydržte pevně ve vytrvalosti, tu vzniknou jako samy od sebe plody, kterých máte požívat v radostném tvoření jako vyvolená dítko svého Pána! Síla, kterou Vám On daruje, ochrání Vás ve strastech a povznese k nejčistší radosti, jakou jste schopni vy lidští duchové pociťovat.“

Světový soud má Vám přinést *korunu* a ne zánik; život plný plodné práce a míru v ochraně Svatého Grálu, jemuž chcete sloužit s radostným chtěním při výstavbě království Božího na Zemi, pomáhající všem lidem, kteří se v opravdové pokoře podrobí prázakonům stvoření! V nové říši budou Vaši duchové schopni silně se povznést nad veškerou hmotnost, budou zaplaveni Světlem a všechno zkrášlí.

Po očistě bude následovat posílení a rozkvět věrných, poněvadž všechno překážející má býti podle Božských zákonů vyvrženo, i když s výkřikem bude chtít toto roztržení označit jako nespravedlivé! Světlo, a tím i spravedlnost nechť bezohledně roztříští vychytralost rozumu, které omamně obklopují i původce, takže se ve svém myšlení skutečně domnívá, že je v právu i tam, kde sám dělá bezpráví.

Nositelům mé síly se podaří rozbít taková pouta mečem čistého chtění, pokud jej udržují stále čistý ke službě pro lidstvo a celé stvoření! “

Takto promluvil IMANUEL.

Tato slova byla dána před téměř 80 lety a měla ohlásit světlé dění na Zemi, avšak kvůli strnulosti se vše zpozdilo. Vy se ptáte, proč jsou Vám nyní opakována.

Slyšte tedy, co je Vám nyní zvěstováno:

Doba pozastavení je u konce, Vy stojíte dnes na vrcholu zrychlení, kterým má Země být opět napojena na zaslíbené dění. Vy jste na Zemi, abyste poznali, kdy nadešel čas konečně zaujmout své místo. Teprve tehdy Vám smí tato slova být opět pronesena; mají pak stejnou váhu jako tenkrát ona závažná slova:

„Když selžete, zřítí se svět!“

Nejdřív musíte se však ještě očistit a zbavit se svého falešného »já«.

Proto slyšte a čtěte, abyste pochopili, v jaké to době na Zemi žijete a jaké nebezpečí Vám hrozí.

»Já«, klamný pocit

Slova „Nevěřte svým myšlenkám!“ měla pro Vás býti varováním, které napomíná lidského ducha, aby nenechal rozum vládnout. Vypadá to však, že toto nebezpečí již dlouho není tou největší léčkou na cestě k původu jeho »bytí«.

Již dávno se nepozorovaně vplížilo u lidí zlo, které řádí mnohem hůř než samotná vláda rozumu.

S novou přechytralostí vám temno přináší čím dál větší, avšak falešné vědomí.

Proto nyní přichází varování: „Nevěřte svým pocitům, neboť jsou klamně!“

Toto nebezpečí roste a působí mezitím na pozemského člověka ještě podstatně silněji, nejenom aby ho poutalo, ale aby ho využívalo jako zprostředkovatele neutrální síly, ke které má přístup v hutnosti tohoto světa jenom on.

Tak jako si rozum díky lenosti ducha již dávno vydobyl místo na trůnu, který mu nenáleží, tak se pocit ještě mocněji povýšil nad cit.

Tlakem na lidský pocit si Luciferovi přísluhovači šikovně znovu vydobyli velkou část vlivu, poté, co se Světlo po spoutání Lucifera začalo mezi lidmi vítězně šířit.

Skrze pocit se ono milé »já« stalo něčím nechtěným, a zcela podlehl domýšlivosti.

Pokud se dnes člověk domnívá, že dokáže rozeznávat dva různé typy lidí: racionálně nakloněného rozumáře a citlivého člověka spíše emocionálního rázu, tak si málokdo uvědomí základní skutečnost, že se u obou jedná o stejné zlo.

Onen racionální typ je vnímán jako nesrdečný a chladný, jelikož očividně nejlépe dokáže rozumem udržovat své pocity pod kontrolou. Ten druhý typ se však falešně se zbožným zármutkem domnívá, že v sobě chová vysoké hodnoty. Často vidíme takové lidi naříkat, že jsou těmi věčně nepochopenými. Právě tím většinou omlouvají svou přecitlivělost, kolem které chtějí chytráctvím rozumu postavit ochrannou zeď. Jsou to lidé, o kterých se říká, že jsou příliš dobří pro tento svět, neboť jsou na dnešní dobu příliš citliví.

Ale co se za tím ve skutečnosti skrývá?

Tito lidé posuzují vše nejdříve podle toho, co cítí. Na chvíli pak nechají rozum spolupůsobit a jsou pak pyšní na to, že konec konců upřednostňují pocit a tím jednají lidštěji. Na tom by nebylo vůbec nic špatného, kdyby přitom duch také spolupůsobil. Zde je však ten největší problém. Oni ve všem vnímají jen své vlastní pocity.

Jen zřídka jsou to lidé schopní pohlížet na to, co se doopravdy děje. Příliš rádi si vytvářejí svou vlastní pravdu, na které pak tvrdošíjně lpí. Tuto svou pravdu pak brání za každou cenu. K tomu používají s oblibou velké výroky, které jsou však vytržené ze souvislostí, aby takto ladily s jejich názory. Samozřejmě to svým způsobem tolerují i u druhých. Jsou-li však jiného názoru, útrpně se od nich odvrátí, často s jistou povýšeností. Tento ústupek jim však slouží pouze jako ochranný štít, kterým si chtějí zajistit toleranci vůči svému vlastní jednání, což si však nikdy neuvědomují.

Takovýto člověk se nedokáže vžít do situace druhého, a i kdyby se o to pokusil, soudil by stejně pořád podle sebe a nebyl by tedy přitom schopen se od svého »já« odpoutat. Přesto se bude vždy s velkým přesvědčením domnívat, že přitom všem nemyslí sám na sebe.

Často mají na jazyku výroky jako „*Já chci přeci pro všechny jen to nejlepší*“ či „*Nemyslím přitom na sebe*“. Jejich skutečný motiv zůstává často skryt. I když se přitom může jednat o dobrou věc, tak většinou jen pozemsky a zřídka to skrývá duchovní hodnoty. Téměř nikdo si nepovšimne, že právě tito lidé jsou zaměřeni jen sami na sebe. Šikovně to skrývají za vývěsným štítem své samolibé tolerance.

U mnohých se dokonce otevřeně navenek projevuje domýšlivé přesvědčení o tom, že jsou nejvyššího duchovního původu, či alespoň stojí ve spojení s nejvyššími úrovněmi. Je to pro takové lidi typické.

V jádru jsou to nejdomyšlivější egocentrici s přehnanou rozumovou hrdostí. A přesto mají často pověst vysoce postavených lidí, v čemž se rádi vyloženě sluní; k tomu navíc s pokryteckou skromností. Pyšně užívají svůj rozum k tomu, aby se sami samým jevili, tudíž cítili vznešenými a velebnými.

V hloubi duše však vědí, pokud odtamtud něco ještě dokáže proniknout jejich tvrdošíjností, že svým způsobem nejsou opravdoví. Čas od času jim to přijde a oni padnou v zoufalství, což by ve skutečnosti mohlo být jejich jedinou záchranou. Namísto aby zpozorněli, věří, že za jejich neduhy může jejich okolí.

Právě u tohoto typu člověka vystupuje jejich samolibá domýšlivost natolik do popředí, že úplně ztratili schopnost vidět logiku veškeré důslednosti. Často se zachraňují útekem do nějaké iluze, a tak jednají stále jen libovolně na základě svých pocitů. Jsou-li věřící, tak se s oblibou dovolávají na své proroky, nebo dokonce na samotného Ježíše Krista, což jim slouží jako ochranný štít pro jejich vlastní názory. Ani s Poselstvím Grálu nezacházejí tito lidé jinak, i poté, co v jej již uznali jako Pravdu. „*Bud'te bdělí, abyste nepadli do tohoto nebezpečí!*“

Žel i zde je to nejčastěji žena, která v tom nejvíce chybuje.

Jelikož ztratila schopnost přijímání od vyššího bytostného, sáhla po pocitu jako náhradě. Aby si své ženství ještě mohla trochu namlouvat, musela sáhnout hlouběji do světa pocitů než muž. To se stane osudným celému pozemskému lidstvu, neboť muž jí v tom nyní následuje.

Z tohoto pohledu je skutečně lepší, pokud chladný mužský rozum prozatím v pozemském vládne, než žena opět znovu vytvoří spojení s vyšším bytostným, aby poté muže vedla a pomáhala mu vzhůru; to se

může podařit jedině tehdy, když zaujme své postavení ve stvoření a stane se strážkyní plamene. K tomu se však musí od základu změnit.

Kdyby dnes nesli vůdčí zodpovědnost pouze emocionální lidé, bylo by to pro lidstvo mnohem horší, než jak už to dlouho bylo pod vládou rozumu. Neboť přitom existuje velké nebezpečí, že svoji pravdu budou brát jako měřítko a jen podle toho jednat, v pevném přesvědčení, že takto dělají vždy jen to nejlepší.

Tito lidé chtějí mnohé nesprávně vytvářet a již dlouho udržují mnohé nesprávné jen proto, že se jim to zdá lidštější. Světlemu dění se naproti tomu snaží zabránit. Nedokážou rozeznat, co bylo ovlivněno temnem, jelikož nevidí onen rozdíl; neboť pocit se dokáže orientovat jen v pozemském, a v pozemském šatě vypadá temno i Světlo stejně. Pouze cit zde dokáže jasně rozlišovat.

Cítí-li se však z jakéhokoliv důvodu ve svých názorech či svém morálním pohledu ohroženi, umí svůj rozum – vedený pocitem – dovedně nasadit k obvinění těch, kteří k tomu zadali příčinu; s předstíranou snahou chtějí druhé ochránit před škodou.

Neostýchají se ani Světlem chtěné morálně pošpiňovat. Stejně tak jako okolí Marie označovalo její početí skrze Kreola jako nemorální. Velké omyly, které takto vznikly, se zachovaly až dodnes a stále mají velký vliv na křesťanství (*[jak se lze dozvědět z řady spisů »Zaváté doby se probouzejí«](#)*).

Také Vy, kteří jste se otočili zády k tehdejší Hoře Spásy, ve víře, že tím sloužíte čistotě, jste jednali jen dle svého pocitu. Nepřesvědčili jste se o tom, zda byl Váš úsudek správný. Jste jako stádo slepých ovcí, které jste, vedeni svým pocitem, jen následovali. A Vy, kteří jste na Hoře zůstali, domníváte se, že jste Světlu blíž, když se tyto díváte shora? Teprve tím jste poskytli příležitost k tomu, aby ctižádost a snaha vašich vedoucích o moc rostla. Tak došlo k tomu, že se bývalé Hnutí Grálu z Hory rozdělilo na dva tábory. Avšak žádná z obou stran nemá nárok na to, aby tvrdila, že stojí blízko Světlu; nemáte totiž větší cenu než jakákoliv jiná forma církve, jen s tím rozdílem, že Poselství tak často pokryteckým způsobem používáte pro své vlastní přesvědčení. Pomyslete na to, že to bylo Vaším přáním, z Hory opět vytvořit »Horu Spásy«; smělo k tomu dojít kvůli mnoha lidem, kteří s touhou na Horu přišli, a tak se tam v určitou hodinu Světlo opět vrátilo.

Avšak stejně tak, jak zklamala žena, a ve vědění Poselství stále ještě zklamává, jelikož umí svou domýšlivost i tam využít, tak zklamali i Vaši vedoucí a povolání.

Je to proto, že temno na ně zaměřilo veškerou pozornost. Bylo jim třeba jen našeptat jejich důležitost a tím živit jejich ješitnost. Vy jste tomu připravili půdu, neboť jste v nich chtěli vidět víc, než co byli a co jsou.

Vaši vedoucí doufali, že ve zdravém poměru mezi jejich citem – který však dle jejich jednání musel být jenom pocit – a racionálním rozumem měli dobrého rádce. Jak jste tomu jen mohli věřit a připustit to? Nyní Světlo Horu opět opustilo, a jen při hodinách Svatých slavností je spojení ještě možné, jak je tomu však na Zemi všude tam, kde se mu lidé otevrou. Tento stav potrvá tak dlouho, dokud sebe znovu nenajdete anebo vlivem své tvrdošijnosti nezaniknete.

Kdybyste bývali byli bdělí v citu, nenásledovali byste ani jednoho ani druhého a Hora by se stala tím, čím být má.

„Byla to zkouška pro Vás všechny.“

Co se však na Hoře jemnohmotně a duchovně skutečně událo, bylo vyličené v samostatném spisu, který je již dlouho připraven a bude zveřejněn, jakmile budete schopni poznat své proměškání.

Nyní nastal čas k tomu, aby byla vytvořena síť záření po celém světě.

Světové hodiny tikají bez ustání a Vaše Země bude brzy znovu napojena, poté, co nastala na ní na nějakou dobu došlo k zastavení. Tato doba, po selhání z doby IMANUELE na Zemi, byla k tomu od počátku určena; takto jste se mohli znovu rozhodnout.

Bud'to jste schopni Zemi spolu udržet, anebo, jak už bylo často napsáno, s Vámi potom zanikne; záleží to jen na Vás. Takto duní ona slova vesmírem:

„Když selžete, zřítí se svět!“

Ona síla, která Vám pomůže nesehat, je ve Vás vložena, využít ji ale musíte Vy sami. Světlo Vám pouze podává ruku, když k němu zdola spěcháte. Nevěřte tomu, že Vám Světlo ještě jednou vyjde vstříc a zachrání Vás jenom proto, že poslušně čtete Poselství. Musíte dále a dále hledat.

IMANUEL »své volání« v pozemském pevně zakotvil, ale nalézt jej musíte již sami, neboť jenom takto obdržíte sílu nutnou k odhalení léček temna.

Vyhledá Vás potom nejvyšší štěstí. Nemyslete však přitom na pozemské štěstí, toto Vám dopřáno nebude. Dostane se Vám duchovního štěstí, které se neptá po pozemském, nýbrž jen přijímá to, co je mu nabízeno; bude toho vždy až dost, dokud jsou Vaše cesty správné, i když si někdy myslíte, že nemáte dost na to, abyste pozemsky obstáli. Splníte-li svůj úkol, bude o Vás vždy postaráno, dokud jste na Zemi potřební. Starost o pozemský život nesmí být středem Vašeho jednání, jinak Vám hrozí, že to odvede Vaši pozornost.

Mnohým z Vás je zapotřebí k duchovnímu uzrávání doba strádání. Temno Vás dokáže dovedně zásobovat materiálním blahobytem a počtami, aby Vás tak odvádělo od Vašeho úkolu, neboť Vy se takto musíte příliš zabývat svým postavením. Zřekněte se tam, kde už máte dost a pokud je Vám hodně dáno, myslíte na zákon, podle kterého Vás bohatství zavazuje k tomu, abyste jej využívali ve smyslu Světla a tím Světlu sloužili.

Nedokážete-li to, je lépe, abyste žili skromně.

Přečtěte si příběh ORORUNA A PŘED Vaším zrakem povstane to, co lidstvo brzo očekává. Bud'te si však při tom vědomi toho, že jste schopni ještě osudy odvrátit.

Tak jako kdysi králové a kněží z Atlantidy svůj národ vedli do zbloudění, tak je tomu dnes také s vedoucími Vašich Hnutí Grálu. Dávno již vědí v hloubi duše, že jejich jednání bylo nesprávné. Pohánění vlastní ješitností a ctižádostivostí se přesto pořád ještě snaží to nesprávné zachovat, stejně jako to již vždy dělali všichni náboženští vůdcové. Nemohou totiž zpět, jelikož by se stavba, kterou vybudovali, musela zřítit. Záleží jen na Vás, abyste nastolili změnu.

Přečtěte si, co Vám zvěstuje ORORUN v knize o Atlantidě.

Byli varováni po desítky let, pak to však přišlo přes noc.

Tenkrát to byli králové a kněží, Atlant'ani a lid.

Atlant'ané bez ptaní následovali svého krále a kněží, i když věděli lépe. Nikdo však neměl odvahu jim odporovat, jelikož se obávali, že by byli považováni za zrádce. Lidem to však bylo jedno, dokud měli dobře.

Pohled'te kde se to prolíná. Dnes stojí Vaši vůdcové, Vy, kteří jste směli Slovo poznat, a lidstvo před stejným osudem.

Dbejte na své myšlení a jednání; máte tak na lidstvo větší vliv, než si myslíte, neboť skrze Vás má plynout síla, kterou pak zpracovanou přijímají, aby pak také mohli jednat.

Dobrá vůle zachránit zemi před vykořisťováním prostřednictvím takzvaného pokroku je vytrubována všude, ale každý věří, že by měli začít druzí. Jakmile přijde k obratu, tak se potom chtějí přidat, ale do té doby dbají na to, aby si zajistili svou vlastní hmotnou jistotu. Takto je to teď téměř všude.

Vy, nositelé kříže a vyznavači Poselství, také Vaše jednání není vůči Světlu o nic méně sporné. Čekáte na obrat, abyste pak pohodlně přiskočili a pak hrdě prohlásili: "My už jsme dávno věděli pravdu."

Bud'te ale ujištěni, že Vás za to lidstvo potrestá, jelikož to na Vašem způsobu života nebylo poznat, ale chovali jste se zatím jen jako jakákoli jiná "sekta". Vůbec netušíte, jak jste tím působili na jemnohmotný svět, a zač jste nyní spoluodpovědní. Poznáním Slova jste současně v menší či větší míře prostředníky síly, ať už chcete nebo ne.

Tak došlo i k tomu, že vlády, parlamenty a další sdružení se stejným pokrytectvím pracují na tom, aby zdánlivě zachránili Zemi před otrávením a rabováním a na tom, aby se stávala stále humánnější. Někteří si toto pokrytectví uvědomují, ale jejich hlasy zanikají v hluku blahobytu. Nikdo ještě netuší, že všechno je ovládáno světem lidských pocitů a rozumem a přihráváno do náručí temna.

Vyvolává to dojem, jako by vlna lidskosti pomalu dobývala společnost. Ale co se tady vlastně děje? Temnota chrání pod pláštěm lidskosti své vlastní zplozeniny. Obzvlášť zde napomáhají emocionální lidé jistého rázu. Jsou to ti, kteří si obzvlášť nápadně libují ve skromnosti. Pokora, kterou se naparují, je většinou řízena rozumem a ovládána sobeckými pocity. Nátlak k tomu, aby všude vládla tolerance, která pak člověku umožňuje, aby se mohl volně vyžívat ve svých pocitech, je mezi těmito často velmi zbožnými či společenskými lidmi velice rozšířený. Pak o tom mluví jako o lidskosti. Jsou to slabí lidé bez energie, ale prožraní ješitností, tím jediným, co jim ještě dává chuť k životu.

Svou kolísavost považují za vysokou citlivost. Přesvědčení, že jednají správně, se jim pak dostává od jejich démona, rozumu.

To je způsobeno skutečností, že právě slabosti působí největší přitažlivou silou, vyvolávající naopak nejsilnější účinky, neboť právě ve slabostech tkví nejintenzivnější okamžiky vnitřního prožívání.

Na takovémto základě vzniklé vědomí však musí padnout za oběť rozkladu, jelikož se nezachvívá ve

Většina lidstva se ale dnes ztotožňuje s takovýmto vědomím, i když se při tom jedná o nejlidumilnější lidi. Pohřbili svůj cit, jelikož jim jejich pocity daly jiné hodnoty, které se jim zdály více žádoucí. Hodnoty, které nejsou v souladu se zákony stvoření, nýbrž vedou dle principu vyvinutého temnem ke změkčilosti. Sám Lucifer má nad takovými činy, za které je sám zodpovědný, jen nejvyšší opovržení.

Konečně se naučte rozlišovat mezi pocitem a svým citem. Cit Vás osvobodí od falešného »já«, pocit Vás k němu naopak pevně váže.

Opravdově citlivý člověk je vnitřně silná osobnost, která má při všech rozhodnutích vždy své vlastní pocity pod kontrolou. Takový člověk vyniká svou rozvážností a skutečnou skromností. Je schopen dívat se na svět nejen vlastníma očima, ale i očima druhých.

Pravá citlivost se vždy projeví v jasném vnímání každé situace. Ale také vyzařováním síly a majestátnosti ducha.

Dnes je člověk považován za normálního, když jsou jeho pocity oboustranně ovládány rozumem a jeho rozum pocitem. Takoví lidé se těší nejlepší pověsti a jsou obrovsky pyšní na svůj rozum. Ten však vždy vyžaduje potvrzení a často hledá svou sílu v domnění vědět vše lépe.

Citový člověk naopak udržuje svůj rozum a pocity skrze svého ducha stejnoměrně pod kontrolou. Jeho jednání nikdy nebude změkčilé, shovívavé, tedy silně emocionálně orientované, ale spíše charakterizované jasnou přísností a spravedlností.

Takové vlastnosti by dnes normální člověk měl mít. Bohužel, lidstvo se už od nepaměti vyvíjelo jinak.

V současné době tedy na Zemi téměř výhradně žijí vedle těch rozumových právě emocionálně orientovaní lidé.

Přitom se rozumově orientovaní lidé ukazují v hrubohmotném světě jako ti silnější. Nicméně, emocionálně orientovaní lidé působí silněji v jemnohmotnosti, jelikož mají přístup k síle citu a tím vytvářejí silnější magnetická pole, která naopak působí na rozumově orientované. V podstatě jsou to duch a cit, kteří všemu dodávají energii.

Čím měl být původně rozum pro ducha, měl být pocit pro cit: nástroj pro použití v pozemském životě.

Ale stejně tak jako se rozum snaží obklopit lenivého ducha neproniknutelnou zdí, aby mohl sám vládnout pomocí jeho síly, tak se nyní i pocit snaží stejným způsobem využívat sílu citu pro sebe.

Toto zlo nyní proniká veškerými mezilidskými vztahy, stejně jako celou sociální strukturou a všemi náboženstvími.

Koho by pak tedy ještě udivilo, že toto nebezpečí číhá již dlouhou dobu i v tichých hodinách uctívání Boha. I tam hrozí, že pocit zastíní cítění. To je způsobeno tím, že pocit má velmi silný vliv na hmotné a je prozatím vnímán lidmi zřetelněji. Vnitřní rozechvění proto většinou nevyvěrá z citu, jelikož on necítí, nýbrž "je". Vše osobní, což zahrnuje především pocit, odsune stranou. Je-li Vaše modlitba v Duchu živá, na pocitu již pak nezáleží, jelikož citu jsou pocity cizí. On je schopen rozpoznat život a uvědomit si sám sebe, ale to ho samozřejmě bude udržovat v neustálé pokoře a skromnosti.

Proto vezměte na vědomí tuto radu: *"Čím méně přisuzujete hodnotu sami sobě, tím více Vás živá síla může pronikat."*

Váš nesprávně vyvinutý pocit sama sebe vytváří zeď, která Vám znemožňuje sílu v dostatečné míře vědomě přijímat. Ale teprve pomocí této síly se člověk duchovně probouzí, a tím sebe poznává jako součást celku, což ho samo vede k lásce; k lásce k nádhernému stvoření a k pravé pokoře, která nutí k vděčnosti.

Tato láska je však člověku cizí. Zná jen druh lásky, která se v něm hromadí, protože ji drží a nenechává ji plynout. Ona pak vyžaduje splnění, což vyvolává pocit žádosti. Pravá láska zažívá neustálé naplnění, jelikož pravá láska proudí rovnoměrně a s křišťálovou čistotou. Zůstává volná, protože nikdy není vázána na nic osobního.

Obzvlášť osudné je to již dlouhou dobu v lásce mezi dvěma lidmi. Tato je téměř výhradně řízena pocitem. Právě zde to vypadá v současné době s lidstvem nejhůře. Zejména při setkáních obou pohlaví už čistota citu sotva hraje roli. Projevuje se to silnou touhou po sexuální aktivitě, ale také přáním mít kontrolu nad milovaným člověkem. Toto přání kontroly lidé často zaměňují s přáním ochrany.

Je to ale zvláštní, zdá se totiž, jako by většina lidí jen čekala na to, aby se právě v tom mohla svým pocitům oddat. Kdyby mohli jen na okamžik spatřit jemnohmotné děje, museli by hrůzou strnout. To, že toho nejste schopni, slouží Vaší ochraně, neboť kdybyste si to jen na okamžik uvědomili, ztratili byste veškerou naději na spásu, tak hluboko jste klesli.

Naučte se konečně v tomto případě odvážit se udělat krok k fyzickému spojení jenom tehdy, pokud se nejedná o touhu z popudu po osobním uspokojení, nýbrž jen tehdy, když oba cítí stejné vnitřní přání, toho druhého nepošpinit žádostivou touhou; jedině tehdy může být Vaše spojení čisté, a tak oba obdrží v naplnění i to, co si přejí tomu druhému darovat.

Pokud ke každému takovému spojení nedochází na jmenovaném základě, bude Vás sužovat vzájemné utrpení. Nedůvěra a žárlivost Vás pak budou doprovázet. Ale také touha po rozptýlení, která vychází z touhy po skutečně intimních okamžicích, se přidruží a nechá vás na pochybách, pokud brána ke Světlu nebyla pro vás již dávno uzavřena. Teprve tehdy můžete takto žít nerušeně dál, a teprve při smrti si uvědomíte, jak nehodné bylo konání, kterému jste svolili. Zda potom budete ještě stále mít čas se z této bažiny osvobodit se, je však velmi nejisté.

Pocitem ovládané emoce se nyní staly nejhorším morem pro lidstvo. Řadí ještě hůř než samotná nadvláda rozumu. K tomu mohlo dojít pouze lidským sebehodnocením vlastní vnitřní hodnoty, prožíváním osudného světa pocitů. Pociť se tím byl schopen povznést a odloučit se od citu. Samotný napomínající cit, který měl za úkol pocit řídit, se pak stal rušivým a je často považován za nespravedlivý a tvrdý, protože se často musel nyní nezávislému pocitu jevit jako příliš nemilosrdný, jelikož pocit dokáže vždy rozpoznat jen hmotné souvislosti. Vždy vyvíjí silný tlak na astrální svět, který má zase přímý vliv na hrubohmotnost a tím na pozemského člověka.

S napomenutím, nenechat rozum vládnout, jste si žel také současně neuvědomili, kde rozum nyní vyvíjí svůj největší vliv. Už dávno přestal být poután na své obydlí, mozek, a stal se tak z něho démon s vlastním životem, jelikož je živěn duchem.

Proto byl také schopen pocit stáhnout k sobě a podrobit ho, čímž se stal nezávislým na přirozeném spojení s citem a ovlivněn silným egoismem. To je důvod, proč pocit pevně poutá k falešnému "já", zatímco skutečný cit od něj osvobozuje.

Nyní nechte vyvstat před vašima očima obrazu: je to nádherný působivý východ slunce. Hřejivé světlo vycházejícího slunce se v ranní rose láme do pestrobarevných vzorců za doprovodu krásně znějícího

ptačího zpěvu, zatímco potůček si tiše razí cestu podrostem, darující světu ještě ranní chlad. Ale nezadržitelně nutí sluneční paprsky chladnou vláhu stoupat vzhůru ve tvaru podivných mlhovin přes vysoká stébla trav, odkud jsou pak se šuměním poháněny tichým větrem kývajícími se zelenými koruny stromů. Sotva slyšitelně padá kapka rosy čas od času zpět do potoka a zazní jako osvěžující budící volání přírody.

Vy stojíte uprostřed tohoto dění. Proudí to Vámi a přináší s sebou tušení jiného, opravdového „já“, které je sice osobní, ale přesto prosto veškeré sebelásky. Na okamžik tak prožíváte citem, s přáním, aby toto mohl prožívat celý svět.

„Zapochybujete-li však, zda jsou druzí také schopni tuto nádheru vnímat, a cítíte-li se s pocitem soucitu lepší než oni, pak jste již sami tomuto ješitnému světu pocitů propadli.“

Pomocí tohoto světa pocitů nabývá Lucifer opět svou moc a rozšiřuje ji, a vytváří si tak svou říši v nejhrubší hmotnosti, kterou pak po svém propuštění chce opět vydobýt pro sebe. Je možné, že tomu nebude ze Světla po uplynutí tisíce let zabráněno, neboť duch, který se nesnažil ze všech sil z tohoto hutného světa uniknout bude odříznut od veškerého spojení se Světlem; jakožto temná bytost se pak však již nebude moci nazývat duchem, jelikož se vydala Luciferovi na nemilost a stala se na něm závislou.

Samotný duchovní zárodek se pak od takového démona, kterého sám jednou zásoboval energií a kterému tím vlastně daroval život, za strašlivého utrpením uvolní.

Tento démon je projevuje jako nízká bytost, která pak náleží oné temné říši. Kreatury, které pak zbudou, získaly své vědomí z nízkého světa pocitů, zatímco je duch udržoval při životě.

Zda tento temný svět může nadále existovat zůstane mystériem. Ze světla nebude tato otázka nadále řešena; přenechán sám sobě, tento temný svět zmizí ve stále zvětšující se vzdálenosti od života, v nejhlubších temnotách. Převážná část pozemských lidí již patří do této říše, neboť jejich duch příliš zeslábnul.

Vaše Země hluboce klesla, opravdový cit možný jen s největší námahou ducha, pokud tento ještě chce působit na hrubost těla. Pravděpodobně již jen výkřik zoufalství při poznání, co promeškali, dokáže většinou uvolnit z jejich lenosti; je však otázkou, zda pak budou mít ještě dostatek síly se zachránit.

Dnešní člověk se žije v iluzi, neboť za své vědomí vděčí převážně rozumu a pocitu. Tedy démonu, který po odumření rozumu sám nemusí zaniknout, nýbrž jako výtvor ducha nyní dokáže nadále samostatně existovat, dokud ho lidé zásobují živou, neutrální silou. Stanou se z nich kreatury, které obývají oblasti, které již nejsou zásobovány silou ze Světla. Ještě čerpají energii od lidského ducha, ale brzy budou odříznuty a budou nadále moci přežít jen skrze Lucifera.

Avšak i Lucifer čerpá svou energii ze svého původu a lze předpokládat, že tato část bude také stažena zpět. Zůstane pak jen onen duch, který ve svém vlastním chtění jednou zvolil svou cestou.

Světlo jej přenechá sebe samému a v čím dál tím větší vzdálenosti bude klesat stále hlouběji se vším, co na něm visí. Podobně jako ponorka, která klesla do hlubin moře a přesto, že má zásoby životodárného kyslíku, již nemá naději na to, aby se znovu vynořila na povrch.

Duchové lidští, tisíciletí Vám byla dána k tomu, abyste uzráli. V jste se však příliš dlouho nechali Luciferem ovládat. Jeho spoutání Vám mělo příležitost se osvobodit. On však bude jednou opět propuštěn. Do té doby musíte uzrát, abyste se jako duchovně uvědomělí navrátili k původu svého bytí, který jste kdysi dávno opustili.

Pozemská doba tisícileté říše, která Vám ze Světla byla zvěstována jako říše míru, se zdá být vaší poslední lhůtou milosti. Pro tuto dobu tisíce let Vám byla ze Světla určena největší pomoc, avšak muselo toto Světlo kvůli Vašemu selhání Váš svět opět opustit; nyní tak nastala doba utrpení a třídění; co se s Vámi přitom stane, záleží nyní zcela na Vás.

Miliardy lidských duchů chtějí ještě projít hrází Vaší ztuhlé, hutné hmotnosti. Avšak jen málo z nich má dosti síly a zvládne to. Na ně již však čeká světlá hmotnost, ve které nadále smějí uzrávat, pokud jsou jejich duše prosty zlých náklonností.

Vy, kteří ještě v sobě chováte naději, upust'te od všeho, co Vás ještě může poutat a mějte na paměti varování, které Vám jednou bylo dáno. Smíte hrubou hmotnost využívat, ale nesmíte ji považovat za svůj domov.

Nová říše na Zemi se uskuteční, bude však mít jiné, Vám dnes zcela nepředstavitelné formy.

K tomu Pán promluvil Slova:

„Nová říše, království Boží na Zemi, zjedná vyrovnání, a tím vytvoří i nové pokolení! Avšak pravý pojem vyrovnání musí být nejdříve mocí vynucen, než se mu bude moci porozumět. Bude vynucen tím, že všechno pokřivené bude přetvořeno, jak se to již nyní děje. Co je pochybené a nezdravé, to ve podstatě spěje k smrti, je k ní hnáno nepřemožitelnou mocí a silou Světla! Potom bude darováno pravé chápání všech prazákonů ve stvoření. Snažte se, abyste je již nyní správně poznali, a pak budete žít v tomto stvoření správně! To Vám přinese štěstí a mír.“ (Přednáška »Dítě«; Poselství Grálu 1941)

A dal Vám k tomu slova:

„Proto se také nemá práce povolanych ve službě Svatého Grálu zakládat na spravování starých, dosavadních chyb tohoto lidstva, nýbrž celé jejich konání a myšlení v citu se musí zaměřit *na to*, od základu zcela *nově stavět!*

Nechte staré se klidně zřítit, vždyť podle Vůle Boží nemá být staré zlepšováno a měněno, nýbrž vše musí nově povstat!“

(Přednáška »Nový zákon«, Doznívání k Poselství 1934)

To byla slova Abdrushinova.

Ted' si ale nemyslete, že byste rádi splnili, o co od Vás tato slova požadují, ale že byly určeny jiným, a to již dávno.

Proto se smíte dnes konečně dozvědět, co se stalo, abyste věděli, co musíte udělat.

Syn Člověka byl schopen splnit jen část svého poslání, a sice lidstvu přiblížit Pravdu v zákonech stvoření a osvětlit život Ježíše Krista.

Tak učinil jako Abd-ru-shin.

Jeho úkolem však bylo:

1. Před Posledním soudem přinést lidstvu Slovo jako „Parzifal“. To splnil.

2. Jako IMANUEL přinést soud a po jeho naplnění zahájit tisíciletou říši.

Pro první misi nebylo zapotřebí spolupůsobení lidí v podobě 144000 povolanych; tuto misi mohl splnit sám. Měla sloužit v prvé řadě volání povolanych.

Druhá mise, výstavba tisícileté říše, však vyžadovala pomoc povolanych. Aby mohla říše vzniknout, bylo vzhledem k okolnostem dle zákona absolutně nutné, aby ochranný kruh kolem IMANUELE stál neochvějně. Bez tohoto ochranného kruhu by ztemnělé lidské duchovno pod přímým vlivem božské síly shořelo. Úkolem nejvyšších povolanych bylo tuto božskou sílu přijímat a zpracovanou dále předávat lidstvu. Oni však namísto toho přiváděli tuto zpracovanou sílu převážně Luciferovým přísluhovačům, jelikož mezitím propadli rozumu. To poznali však teprve tehdy, když opět vstoupili do jemnohmotné říše. Nesmírně toho pak litovali.

Tak se stalo, že se onen nutný ochranný kruh rozpadnul. IMANUEL se stáhnul zpět a s ním byla stažena všechna povolání.

Hořká to kapitola lidských dějin. O nic méně strašlivější než dění na Golgatě.

Země byla toho času ztracena.

Ale Imanuel viděl mnohé plamínky, které si zánik nezasloužily, jelikož v nich ještě žila opravdová touha.

Proto kvůli spravedlnosti měla být ještě zachována záchranná kotva: „Poselství Grálu poslední ruky.“

Svou druhou misi sice splnit nemohl, stejně jako Ježíš, který také kvůli zklamání tehdejšího povolaneho národa nemohl svou misi splnit. Jakmile došel k tomuto poznání, začal mluvit o příchodu Syna Člověka. Když Abd-ru-shin stejně tak poznal, dal svému Poselství takovou formu, která byla nyní nutná k přežití soudu. Prozatím se netýkala výstavby tisícileté říše.

Zatímco soud řádí a temno se současně snaží vše tak manipulovat, aby byl zachován klid, povolání se znovu inkarnovali, aby byli ještě jednou postaveni před stejné rozhodnutí, tentokrát pouze bez přímé přítomnosti IMANUELE. Je jejich povinností opět naslouchat Jeho volání, které však lze nalézt pouze v původním vydání Poselství. Poselství poslední ruky zde sloužilo jako ukazatel cesty.

Zda přece jen ještě dojde k tisícileté říši, záleží na těchto lidských duších, kteří jsou od okamžiku svého zklamání se Zemí a se svým úkolem pevně spjati.

Nyní dostali příležitost za stížených podmínek říši připravit tak, aby přece jen mohla být vybudována během doby Luciferova spoutání.

Zem se mezitím nachází v jakémsi stavu vyčkávání, přičemž bylo prozatím připuštěno další strnutí. I když se říká, že „ten čas byl od počátku určen“. Časem je myšlen určitý bod ve vesmíru, ke kterému musí Efezus, k němuž patří i naše Země, při své pouti dospět. I když je zde uveden pojem času, tak tím

není myšlen pozemsky měřitelný čas. Člověk to zde bere příliš rozumově, neboť jen rozum zná pozemské měření času. Ono zaslíbení přišlo z duchovna; nebylo určeno pro rozum, stejně tak jako i jiné výrazy v Poselství jsou všeobsažné a musí být takto chápány. Z tohoto pohledu člověk nedokáže ničemu zabránit, nýbrž jen ovlivnit svůj *časový průběh*, který však nic nezmění na celkovém dění. Jak se to s časem má, popsal Abd-ru-shin jasně ve svém Poselství. Proto je jasné, že nelze duchovně určit pevný pozemský časový bod, neboť čas se neustále musí přizpůsobovat a podléhá změnám.

V duchovnu se čas měří *schopností prožívání*, a ne během nebeských těles.

Až se tedy temno vyřadí a Zem se opět nalézá na své určené dráze, nastane čas, o kterém se říká, že byl určen od počátku. K tomu ale musí projít proměnou a stát se lehčí, stejně tak jako světlejší.

Tato proměna právě probíhá, o což se také stará síla komety; takto dochází k opětnému nastolení normálního časového průběhu. Toto se děje zhruba od roku 2011 a potrvá přibližně do roku 2015. Sbírka spisů „Volání z prastvoření“ vznikla pro tuto dobu a slouží k objasnění a opětné pomoci.

Záleží na Vás, zda ještě nastane tisíciletá říše v původním smyslu, neboť Vy za to nesete zodpovědnost. Světlo Vám k tomu poskytuje jen příležitost.

Pro tuto dobu byli připraveni duchové, aby přijali poselství z nejvyšších výšin. K výstavbě pak bude čas od času jeden z nich stát pod vlivem Parzifala-Imanuele.

K tomu však musíte nejprve tvořit světlou síť, která obepíná celou Zem. Poté budete propojeni k vzájemné výměně síly. Čas od času se smíte sloučit i ve hmotě. V podstatě má ale působit pro Světlo každý sám samostatně.

Bude-li tento kruh záření stát pevně, budou Vám nadále opět přiděleni prastvoření, aby Vám přímo stáli po boku.

V současné době ale žádný z nich nevstoupí na Zem, neboť ta je příliš hutná a tmavá, a spojení až dolů k ní je možné již jen skrze lidské duchovno. Pokud se však tento kruh neuzavře, bude Zem přenechána sama sobě.

Ony duše však, které si to nezasloužily, budou odvedeny, pokud pak takové však ještě na planetě Zemi vůbec budou, je to spíš nepravděpodobné.

Lhůta milosti trvá, dokud je Lucifer spoután, avšak potom bude pomoc ze Světla stažena.

Pochopte proto, co čtete a zkoumejte ve svém nitru, do jaké míry se Vás samých toto dění týká.

Nepředstavujte si to příliš pozemsky dle Vašich nynějších představ.

Podepsán

Simon

1. června 2014

